

ctificationem habet. Diverſitas vero ipſis a ſpiritu ſancto hæc eſt, q̄ ſpūs natura ſanctiſ
 tas eſt, illis vero participatiōe ineſt ſanctificatio. Quibus autē cōſtructum & aliunde bo
 num præbet, hæc naturæ ſunt trāſmutabilis. Nec em̄ aliter Lucifer decidiffet, q̄ mane
 * oritur, nec in terra cōcritus eſſet, ſi rei peioris natura nō eſſet ſuſceptibilis. Quō igitur
 pium creaturis ſp̄m cōordinaret, qui tam magno intervallo a creaturis diſſeparatus eſt.
 Creatura em̄ nata eſt in virtutis & diuinæ dilectiōis p̄m̄ium ſanctificatiōē habere, q̄m
 natura vitur libera, & ad vtrumlibet poſſit inclinari, ad electiōnem ſcilicet boni & peio
 riſ, ſpūs autem ſanctus ſons eſt ſanctificatiōis, & vt natura ſanctus eſt pater, & natura
 ſanctus eſt filius, ſic natura ſanctus ſpūs quoq; veritatis. Quapropter p̄cipua quoq; ap
 propriata ſancti appellatione dignus eſt. Quod ſi ſanctitas ei natura eſt, ſicuti patri etiā
 & filio, quo pacto tertiz, atq; alienæ naturæ eſt? Hæc p̄pter (vt arbitror) & apud Eſaiā
 Seraphim tertio ſanctus exclamare cōſcripta ſunt, quoniā in tribus hypoftaſibus natura
 lis ſanctitas p̄ſpicit. Nō eſt autē hoc nomē ſolum ſanctitatis cum patre ac filio ſibi com
 mune, ſed ip̄a etiā ſpūs appellatio. Spūs nāq; deus, & adorātes eum in ſpō & veritate
 adorare oportet. Et Prophet̄a inquit: Spūs ante faciem noſtrā Chriſtus dñs, cui dixi
 mus in vmbra alarum tuarū viuemus. Et apoſtolus appellationem ſpūs in dñm refert.
 Cum dicit: Dñs autē ſpūs eſt. Ex his om̄ibus patet, nō naturæ alienationem, ſed cōiun
 ctionem ad p̄ſem & filium p̄ cōcreationem nominū oſtēdi. Bonus deus & dicit, & eſt bo
 nus, & ſpūs ſanctus nō adſtructā habēs bonitatē, ſed natura ſibi innatā, vel om̄nū abſur
 diſſimū eēt, natura ſanctū dicere, q̄d bonitatē natura nō habeat, ſed poſterius natā, & de
 foris ſibi allatā. In quo autē dixit dñs, q̄ ego rogabo p̄ſem & alii paraclētū dabit vobis &
 ip̄e paraclētus noſter eēt oſnditur. Quare paraclēti q̄q; appellatio nō p̄t̄ ad demōſtratio
 nē maietatis ſpūs ſancti cōfert, ac noiā q̄ dē talia magnitudine naturę oſtēdētia. Opatio
 nes vero ſpūs ſancti quales? Verbo (inqt) dñi cœli firmati ſunt, & ſpū oris eius om̄is vir
 tus eorū. Vt ergo deus verbū creator cœlorū eſt, ſic ſpūs ſanctus firmā ac ſtabilē virtutē
 cœleſtibus p̄bet poteſtatibus. Et ruruſ Iob: Spūs dñi q̄ fecit me, nō de creatiōe (vt ar
 bitor) ſed de humanæ virtutis p̄fectione, dicens. Eſaiās vero cū ex p̄ſona dñi loquit, id
 eſt, ſecūdum humanitatē eius. Dñs (inquit) miſit me & ſpūs eius. Et Pſalmiſta ruruſ, p
 vniuerſa p̄tranſire ſpūs virtutem probans: Quo ibo (inquit) a ſpū tuo, & quo a facie tua
 fugiam? Beneficiat̄ vero ab ip̄o ad nos puenientes, quales & quantæ ſunt? Sicut ip̄e
 dñs dedit patrem ſuſcipientibus eū filios dei fieri, ſic & ſpūs ſanctus ſpūs adp̄oſitiōis eſt.
 Et ſicut magiſter verus dñs noſter, ſecūdum quod dicit. Vos autē nolite vocare magi
 ſtrum v̄m in terra, vnus em̄ magiſter veſter eſt Ch̄ſ, ſic & ſpūs ſanctus oēs docet, q
 in nomine dñi crediderint, vt ab ip̄o dño teſtimonium phibeſ, dicente, Paraclētus autē
 ſpūs ſanctus, quē mittet pater meus, ille vos docebit om̄ia. Et quēadmodum diuidere
 opationes dignis ſuſceptione opationum pater dicit, & diuidere miniſtrationes filius in
 dignitatibus miniſteri, ſic & ſpūs ſanctus diuidere grās, dignis eam ſuſcipere phibetur.
 Diuiſiones enim grarū ſunt, idem autē ſpūs, & diuiſiones miniſtrationū ſunt, idem autē
 dñs, & diuiſiones opationum ſunt, & idem deus eſt, qui opatur om̄ia in omnibus. Vi
 de quomodo hic quoq; ſpūs ſancti opatio opationi patris ac filij coordinata eſt. Dein
 de ex eo etiā quod ſequit, magis diuinitas naturę ſancti ſpūs aperit. Quod enim ait. Hæc
 autē oia opatur vnus atq; idem ſpūs, diuidēs ſingulis prout vult, nihil aliud q̄ authoris &
 dñi poteſtatē ip̄i atteſtat. Quapropter in nouo teſtamēto prophēt̄a clamāt: Hæc dicit
 ſpūs ſanctus. Inueſtigatio autē profunditatum dei vnde ſpirituſ a deſt? Sicut (inqt) nemo
 ſcit hoim ea, quę hois ſunt, niſi ſpūs hominis, q̄ eſt in eo: ſic & ea, quę ſunt dei, nullus co
 gnouit niſi ſpūs dei. Nam quēadmodum nullus alienus ac peregrinus intrinſecas p̄t̄ ani
 mæ cogitatiōes inſpicere, eodē ſcilicet modo, ſi q̄s cū deo cōiter eius ſecreta p̄ſpicit, nō
 alien⁹ nec peregrinus ab eo, p̄funditates iudiciorū ip̄i inueſtigare p̄t. Præterea & vita no
 bis a deo p̄ Ch̄m i ſctō ſpū p̄bet. Viuificat em̄ de⁹, vt ait Paulus: Præcipio tibi corā deo
 q̄ viuificat oia. Vita autē p̄ſtat Ch̄ſ: Oues enim (inqt) meæ vocē meā audiūt, & ego vi
 tam æternā do illis. Viuificamur autē p̄ ſpirituſ (vt inq̄t Paulus) q̄ excitauit Ch̄m e mor
 tuis. Viuificabit etiā mortalia corpora v̄ra, propter inhabitatē ſpirituſ ſanctum in vobis.
 Verum hic, q̄ audet om̄ia, qui periculum, quod impēdet audietibus verbū, q̄ blaſphe
 miam in ſpirituſ ſanctum emittēre non expaueſcit, expertē ip̄m deitatis cēſet. ſic de eo
 ſcribens, Tertius & natura & ordine, patris imperio, operatione vero filij ſanctus, ter
 tio loco

Eſa. 14. c
als, oriebat,

Eſa. 6. a

Iohan. 14. c
Tre. 4. d
Iohan. 4. c

Iohan. 14. b

Pſal. 32.

Eſa. 48. d
Pſal. 138.
Iohan. 1. b

Matth. 23. a

Iohan. 14. d

1. Cor. 12. a

1. Cor. 12. a

1. Cor. 2. c

1. Timot. 6. c
Matth. 10. e

Roma. 8. b

D

E

F